DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 25 mars 2004 *

I mål C-71/02,

angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Oberster Gerichtshof (Österrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Herbert Karner Industrie-Auktionen GmbH

och

Troostwijk GmbH,

angående tolkningen av artikel 28 EG,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av domarna C.W.A. Timmermans, tillförordnad ordförande på femte avdelningen, A. Rosas (referent) och S. von Bahr,

generaladvokat: S. Alber,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören M.F. Contet,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Herbert Karner Industrie-Auktionen GmbH, genom M. Kajaba, Rechtsanwalt,

— Troostwijk GmbH, genom A. Frauenberger, Rechtsanwalt,

— Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,

— Sveriges regering, genom A. Falk, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom U. Wölker och J. C. Schieferer, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 26 februari 2003 av: Herbert Karner Industrie-Auktionen GmbH, företrätt av M. Kajaba, Troostwijk GmbH, företrätt av A. Frauenberger, Österrikes regering, företrädd av T. Kramler, i egenskap av ombud, Sveriges regering, företrädd av A. Falk, och kommissionen, företrädd av J.C. Schieferer,

efter att den 8 april 2003 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Oberster Gerichtshof har, genom beslut av den 29 januari 2002 som inkom till domstolens kansli den 4 mars samma år, i enlighet med artikel 234 EG ställt en fråga om tolkningen av artikel 28 EG.

2 Frågan har uppkommit i en tvist mellan Herbert Karner Industrie-Auktionen GmbH (nedan kallat Karner) och Troostwijk GmbH (nedan kallat Troostwijk), som är två bolag med tillstånd att sälja lös egendom på auktion, angående det sistnämnda bolagets reklam för försäljning av varor från en konkurs.

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

3 Enligt artikel 28 EG skall kvantitativa importrestriktioner samt åtgärder med motsvarande verkan vara förbjudna mellan medlemsstaterna. I artikel 30 EG föreskrivs det emellertid att sådana förbud mot eller restriktioner för import är tillåtna om de grundas på hänsyn till vissa grundläggande krav som erkänns i gemenskapsrätten och förutsatt att de inte utgör ett medel för godtycklig diskriminering eller innefattar en förtäckt begränsning av handeln mellan medlemsstaterna.

4 I artikel 1 i rådets direktiv 84/450/EEG av den 10 september 1984 om vilseledande och jämförande reklam (EGT L 250, s. 17; svensk specialutgåva, område 15, volym 4, s. 211), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/55/EG av den 6 oktober 1997 (EGT L 290, s. 18) (nedan kallat direktiv 84/450), anges syftet med direktivet enligt följande:

"Avsikten med detta direktiv är att skydda konsumenterna, dem som bedriver närings- eller affärsverksamhet eller utövar hantverk eller ett fritt yrke och allmänheten mot vilseledande reklam och de otillbörliga följderna av denna ..."

5 I artikel 2.2 i direktiv 84/450 definieras vilseledande reklam som "all reklam som på något sätt, däribland genom sin presentation, vilseleder eller sannolikt kommer att vilseleda de personer den riktar sig till eller dem som nås av den, och som

genom sin vilseledande karaktär sannolikt kommer att påverka deras ekonomiska beteende, eller som av dessa skäl skadar eller sannolikt kommer att skada en konkurrent".

6 I artikel 3 i direktiv 84/450 föreskrivs att hänsyn skall tas till alla inslagen i reklamen när man skall avgöra om den är vilseledande. I bestämmelsen finns en uppräkning av ett antal upplysningar som skall beaktas i detta avseende, bland annat den ifrågavarande varans geografiska eller kommersiella ursprung.

7 I artikel 7 i direktiv 84/450 anges att direktivet inte skall hindra medlemsstaterna från att bibehålla eller anta bestämmelser som avser att tillförsäkra konsumenterna och de övriga personer som berörs av direktivet ett mera omfattande skydd mot vilseledande reklam.

De nationella bestämmelserna

8 I 2 § första stycket i Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (lag mot illojal konkurrens) av den 16 november 1984 (BGBl., 1984/448) (nedan kallad UWG) föreskrivs ett generellt förbud mot att i handelsförbindelser lämna uppgifter som kan vilseleda allmänheten.

9 Enligt 30 § första stycket UWG är det förbjudet att i meddelanden till allmänheten eller information riktad till en större personkrets på något sätt ange att en vara kommer från en konkurs, om varan i fråga visserligen har sådant ursprung men inte längre tillhör konkursboet.

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

10 Bolagen Karner och Troostwijk bedriver verksamhet på området för försäljning på auktion av industritillgångar och uppköp av tillgångar från företag i konkurs.

11 Genom ett köpeavtal av den 26 mars 2001 förvärvade Troostwijk med konkursdomstolens tillstånd tillgångarna från ett byggföretag som hade försatts i konkurs. Även Karner hade anmält sitt intresse för att köpa företagets tillgångar.

12 Troostwijk hade för avsikt att sälja tillgångarna från konkursboet vid en auktion som skulle äga rum den 14 maj 2001. Bolaget gjorde reklam för försäljningen i en försäljningskatalog där det angavs att det rörde sig om en auktion till följd av en konkurs och att varorna kom från konkursboet efter företaget i fråga. Innehållet i katalogen publicerades även på Internet.

13 Karner ansåg att Troostwijks reklamannonser stred mot 30 § första stycket UWG, eftersom de gav den berörda allmänheten uppfattningen att det var fråga om en försäljning av konkursboet som anordnades av konkursförvaltaren. Oavsett den eventuella risken för att vilseleda allmänheten, ansåg Karner att sådana annonser även var oförenliga med EG-fördragets konkurrensregler och vilseledande i den mening som avses i 2 § UWG.

14 I ett interimistiskt beslut av den 10 maj 2001 förpliktade Handelsgericht Wien (Österrike) med bifall till Karners yrkanden Troostwijk dels att upphöra att göra reklam för försäljningen av varorna med angivande av att de kom från en konkurs, eftersom varorna inte längre tillhörde konkursboet, dels att vid auktionen i fråga offentligen tillkännage för potentiella köpare bland annat att auktionen inte hölls i konkursförvaltarens namn och för dennes räkning.

15 Troostwijk överklagade det interimistiska beslutet vid Oberlandesgericht Wien (Österrike) och anförde därvid ett flertal grunder, bland annat att 30 § första stycket UGW stred mot artikel 28 EG.

16 Troostwijks överklagande ogillades, varpå bolaget den 14 november 2001 väckte talan vid Oberster Gerichtshof. Bolaget anförde att förbudet i 30 § första stycket UGW strider mot artikel 28 EG och är oförenligt med yttrandefriheten enligt artikel 10 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen).

17 Oberster Gerichtshof fann att EG-domstolen aldrig tidigare hade uttalat sig angående frågan huruvida en sådan nationell bestämmelse som 30 § första stycket UWG är förenlig med artikel 28 EG och beslutade därför att vilandeförklara målet och begära ett förhandsavgörande av EG-domstolen av följande fråga:

"Skall artikel 28 EG tolkas så, att den utgör hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken det är förbjudet att i meddelanden till allmänheten eller i information riktad till en större personkrets om försäljning av varor som härrör från en

konkurs, men som inte längre tillhör konkursboet, på något sätt ange att varorna kommer från en konkurs, oavsett om sistnämnda påstående är sant?"

Upptagande till sakprövning

Yttranden som har inkommit till domstolen

18 Karner anser att begäran om förhandsavgörande inte kan tas upp till prövning i sak. De omständigheter som har givit upphov till tvisten vid den nationella domstolen är enligt bolaget hänförliga till en rent inhemsk situation, då parterna i målet vid nämnda domstol har sina respektive säten i Österrike, varorna i fråga har förvärvats ur konkursboet från en konkurs som har inträffat i denna medlemsstat och bestämmelserna i 30 § första stycket UWG rör formerna för reklam i Österrike.

Domstolens bedömning

19 Domstolen erinrar om att artikel 28 EG inte kan lämnas utan avseende enbart på grund av att samtliga omständigheter i det enskilda fallet i målet vid den nationella domstolen är hänförliga till en och samma medlemsstat (se dom av den 7 maj 1997 i de förenade målen C-321/94–C-324/94, Pistre m.fl. REG 1997, s. I-2343, punkt 44).

20 Domstolen har bekräftat denna princip inte enbart i mål som har avsett situationer där den nationella bestämmelsen i fråga gav upphov till direkt diskriminering av varor som hade importerats från andra medlemsstater (domen i det ovannämnda målet Pistre m.fl., punkt 44), utan även i situationer där den

nationella bestämmelsen var tillämplig på inhemska varor och importerade varor utan åtskillnad och således kunde utgöra ett sådant potentiellt hinder för handeln inom gemenskapen som omfattas av artikel 28 EG (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 5 december 2000 i mål C-448/98, Guimont, REG 2000, s. I-10663, punkterna 21 och 22).

21 I förevarande mål är det inte uppenbart att den begärda tolkningen av gemenskapsrätten inte är nödvändig för den nationella domstolen (se domen i det ovannämnda målet Guimont, punkt 23). Ett sådant svar skulle nämligen kunna vara användbart för nämnda domstol för att kunna avgöra om ett sådant förbud som det som föreskrivs i 30 § första stycket UWG potentiellt kan utgöra ett sådant hinder för handeln inom gemenskapen som omfattas av tillämpningsområdet för artikel 28 EG (se även dom av den 13 januari 2000 i mål C-254/98, TK-Heimdienst, REG 2000, s. I-151, punkt 14).

22 Av det anförda följer att begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning i sak.

Prövning i sak

Yttranden som har inkommit till domstolen

23 Karner, den österrikiska och den svenska regeringen samt kommissionen anser att förbudet i 30 § första stycket UWG utgör en försäljningsform i den mening som

detta begrepp har enligt dom av den 24 november 1993 i de förenade målen C-267/91 och C-268/91, Keck och Mithouard (REG 1993, s. I-6097; svensk specialutgåva, volym I-14, s. 431). Bestämmelsen är tillämplig utan åtskillnad på inhemska och importerade varor och hindrar inte tillträdet till marknaden mer för sistnämnda varor än för inhemska varor. Den omfattas således inte av tillämpningsområdet för artikel 28 EG.

24 För det fall domstolen ändå skulle anse att 30 § första stycket UWG utgör en åtgärd med motsvarande verkan i den mening som avses i artikel 28 EG, har Karner med stöd av den österrikiska och den svenska regeringen gjort gällande att denna bestämmelse motiveras av tvingande hänsyn till konsumentskyddet i den mening som avses i den rättspraxis som börjar med dom av den 20 februari 1979 i mål 120/78, Rewe-Zentral, kallat Cassis de Dijon (REG 1979, s. 649; svensk specialutgåva, volym 4, s. 377). Den svenska regeringen har även åberopat lojala handelstransaktioner.

25 Den österrikiska regeringen har erinrat om lydelsen av artikel 7 i direktiv 84/450 och gjort gällande att 30 § första stycket UWG syftar till att i såväl konsumenternas som konkurrerande företags och allmänhetens intresse bekämpa vilseledande reklam.

26 Troostwijk har gjort gällande att 30 § första stycket UWG är oförenlig med såväl artikel 28 EG som direktiv 84/450. Denna nationella bestämmelse hindrar nämligen konsumenterna från att tillgodogöra sig information som är sann och kan påverka handeln inom gemenskapen. Hänvisningen till en varas ursprung avser en av varans egenskaper och inte marknadsföringen av den. En sådan hänvisning kan således inte betraktas som en försäljningsform i den mening som avses i domen i de ovannämnda förenade målen Keck och Mithouard.

27 Nämnda bestämmelse begränsar enligt Troostwijk möjligheten att sprida reklam som är laglig i andra medlemsstater. Bolaget anser att det är uppenbart att reklam för sådan försäljning som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen inte kan vara begränsad till en enda medlemsstat. Det är nämligen omöjligt att sprida olika information i olika medlemsstater på Internet, eftersom användningen av denna informationskanal inte kan begränsas till ett särskilt område.

28 Vad beträffar frågan huruvida 30 § första stycket UWG är förenlig med direktiv 84/450 har Troostwijk gjort gällande att det genom detta direktiv görs en partiell harmonisering, varvid medlemsstaterna har rätt att bibehålla och anta bestämmelser som avser att tillförsäkra konsumenterna ett mera omfattande skydd. Den nationella bestämmelsen är dock inte ägnad att skydda konsumenterna, eftersom den "förbjuder sanna uppgifter i reklam".

29 Slutligen anser Troostwijk att nämnda bestämmelse inte är förenlig med artikel 10 i Europakonventionen avseende yttrandefrihet, som endast får begränsas om det, även i ett demokratiskt samhälle, kan medföra en allvarlig fara för en enskild eller kollektiv rättighet av stor betydelse att säga sanningen.

Domstolens svar

30 Domstolen påpekar inledningsvis att det framgår av de handlingar som den nationella domstolen har givit in att 30 § första stycket UWG grundas på

antagandet att konsumenter föredrar att köpa varor som säljs av en konkursförvaltare vid en konkurs, eftersom de hoppas kunna handla till ett förmånligt pris. En konsument som nås av reklam om försäljning av varor från en konkurs förmodas ha svårt att veta om försäljningen anordnas av konkursförvaltaren eller av en person som har förvärvat varorna från konkursboet. Bestämmelsen i fråga syftar till att undvika att ekonomiska aktörer utnyttjar denna benägenhet hos konsumenterna.

31 Även om nationella bestämmelser om konsumentskydd vid försäljning av varor från en konkurs inte har harmoniserats på gemenskapsnivå, kan vissa aspekter av reklam för sådana försäljningar omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 84/450.

32 Domstolen erinrar om att nämnda direktiv syftar till att fastställa objektiva minimikriterier på grundval av vilka det kan avgöras huruvida viss reklam är vilseledande. Bland bestämmelserna i direktivet återfinns artikel 2.2, där begreppet vilseledande reklam definieras, och artikel 3, där det anges vilka omständigheter som skall beaktas vid avgörandet av huruvida reklam är vilseledande.

33 Domstolen finner inte skäl att närmare analysera vilken grad av harmonisering som har åstadkommits genom direktiv 84/450, utan konstaterar endast att medlemsstaterna med stöd av artikel 7 i direktivet har rätt att bibehålla eller anta bestämmelser som avser att tillförsäkra konsumenterna ett mer omfattande skydd mot vilseledande reklam än det som föreskrivs i direktivet.

34 Domstolen erinrar dock om att denna rättighet måste utövas med iakttagande av den grundläggande princip om fri rörlighet för varor som kommer till uttryck i förbudet i artikel 28 EG mot kvantitativa importrestriktioner och åtgärder med motsvarande verkan mellan medlemsstaterna (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 26 september 2000 i mål C-23/99, kommissionen mot Frankrike, REG 2000, s. I-7653, punkt 33).

35 För det första skall domstolen bedöma om en sådan nationell bestämmelse som 30 § första stycket UWG, enligt vilken det är förbjudet att i meddelanden till allmänheten eller i information riktad till en större personkrets om försäljning av varor som härrör från en konkurs, men som inte längre tillhör konkursboet, på något sätt ange att varan i fråga kommer från en konkurs, omfattas av tillämpningsområdet för artikel 28 EG.

36 I detta avseende erinrar domstolen om att alla handelsregler antagna av medlemsstater som direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt kan hindra handeln inom gemenskapen enligt fast rättspraxis betraktas som åtgärder med motsvarande verkan som kvantitativa restriktioner och därmed är förbjudna enligt artikel 28 EG (se bland annat dom av den 11 juli 1974 i mål 8/74, Dassonville, REG 1974, s. 837, punkt 5, svensk specialutgåva, volym 2, s. 343, och av den 19 juni 2003 i mål C-420/01, kommissionen mot Italien, REG 2003, s. I-6445, punkt 25, samt domen i det ovannämnda målet TK-Heimdienst, punkt 22).

37 Domstolen klargjorde i punkt 16 i domen i de ovannämnda förenade målen Keck och Mithouard att nationella bestämmelser som begränsar eller förbjuder vissa försäljningsformer inte är ägnade att direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt hindra handeln mellan medlemsstaterna i den mening som avses i den rättspraxis som börjar med domen i det ovannämnda målet Dassonville, förutsatt att

bestämmelserna tillämpas på samtliga berörda näringsidkare som bedriver verksamhet inom det nationella territoriet och förutsatt att de såväl rättsligt som faktiskt påverkar avsättningen av inhemska varor och varor från andra medlemsstater på samma sätt.

38 Domstolen har vidare betecknat sådana bestämmelser som gäller försäljningsställen och tider för öppethållande avseende vissa produkter, liksom reklam och marknadsföringsmetoder avseende dessa, som bestämmelser som reglerar försäljningsformer i den mening som avses i domen i de ovannämnda förenade målen Keck och Mithouard (se bland annat dom av den 15 december 1993 i mål C-292/92, Hünermund m.fl., REG 1993, s. I-6787, punkterna 21 och 22, svensk specialutgåva, volym 14, s. I-467, och av den 2 juni 1994 i de förenade målen C-401/92 och C-402/92, Tankstation't Heukske och Boermans, REG 1994, s. I-2199, punkterna 12–14, samt domen i det ovannämnda målet TK-Heimdienst, punkt 24).

39 Domstolen erinrar om att 30 § första stycket UWG syftar till att reglera vad som får anges i reklam med avseende på det kommersiella ursprunget för varor från en konkurs när dessa inte längre tillhör konkursboet. Domstolen konstaterar att en sådan bestämmelse inte avser vilka krav som ställs på varorna, utan reglerar marknadsföringen av dem. Bestämmelsen måste således anses avse försäljningsformer i den mening som avses i domen i de ovannämnda förenade målen Keck och Mithouard.

40 Som framgår av domen i de ovannämnda förenade målen Keck och Mithouard kan en sådan bestämmelse avseende försäljningsformer undantas från förbudet i artikel 28 EG endast om den uppfyller de två villkor som anges ovan i punkt 37.

41 Vad beträffar det första av nämnda villkor noterar domstolen att 30 § första stycket UWG är tillämplig utan åtskillnad på alla berörda aktörer som bedriver verksamhet i Österrike, oavsett om de är inhemska eller utländska.

42 Vad beträffar det andra villkoret noterar domstolen att 30 § första stycket UWG, till skillnad från de nationella bestämmelser som var i fråga i dom av den 9 juli 1997 i de förenade målen C-34/95–C-36/95, De Agostini och TV-Shop (REG 1997, s. I-3843), och av den 8 mars 2001 i mål C-405/98, Gourmet International Products (REG 2001, s. I-1795), inte innehåller något totalförbud mot ett slags reklam i en medlemsstat för en vara som lagligen säljs där. Enligt nämnda artikel är det av konsumentskyddsskäl endast förbjudet att i information riktad till en större personkrets ange att en vara kommer från en konkurs om den inte längre tillhör konkursboet. Ett sådant förbud kan visserligen begränsa den totala försäljningsvolymen i medlemsstaten i fråga och därmed även minska försäljningsvolymen av varor från andra medlemsstater, men det påverkar inte marknadsföringen av varor från andra medlemsstater mer än marknadsföringen av inhemska varor. I vart fall framgår det inte av någon av de handlingar som den nationella domstolen har givit in till EG-domstolen att nämnda förbud har sådan verkan.

43 Under dessa omständigheter konstaterar domstolen, som generaladvokaten har påpekat i punkt 66 i sitt förslag till avgörande, att de två villkor som anges i domen i de ovannämnda förenade målen Keck och Mithouard och som domstolen har erinrat om i punkt 37 i förevarande dom till fullo är uppfyllda i målet vid den nationella domstolen. En sådan nationell bestämmelse som 30 § första stycket UWG omfattas således inte av förbudet i artikel 28 EG.

44 För det andra skall domstolen bedöma Troostwijks argument enligt vilka 30 § första stycket UWG dels begränsar spridningen av reklam som är laglig i andra medlemsstater, dels är oförenlig med principen om yttrandefrihet i artikel 10 i Europakonventionen.

45 Beträffande det första argumentet skall det tolkas så, att det avser frågan huruvida artikel 49 EG om frihet att tillhandahålla tjänster utgör hinder för en sådan begränsning av rätten att göra reklam som föreskrivs i 30 § UWG.

46 När en nationell åtgärd har anknytning till såväl den fria rörligheten för varor som friheten att tillhandahålla tjänster, undersöker domstolen den i princip mot bakgrund av endast en av dessa grundläggande friheter om det visar sig att en av dem, under de omständigheter som är för handen i det enskilda fallet, är helt underordnad den andra och kan knytas till åtgärden (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 24 mars 1994 i mål C-275/92, Schindler, REG 1994, s. I-1039, punkt 22, svensk specialutgåva, tillägg, s. 119, och av den 22 januari 2002 i mål C-390/99, Canal Satélite Digital, REG 2002, s. I-607, punkt 31).

47 I målet vid den nationella domstolen är spridningen av reklamen inte något självändamål. Den är nämligen underordnad försäljningen av varorna i fråga. Aspekten med den fria rörligheten för varor är således viktigare än aspekten med friheten att tillhandahålla tjänster. 30 § UWG skall således inte undersökas med avseende på artikel 49 EG.

48 Vad beträffar Troostwijks andra argument avseende de ifrågavarande bestämmelsernas förenlighet med yttrandefriheten erinrar domstolen om att det framgår av fast rättspraxis att de grundläggande rättigheterna utgör en integrerad del av de allmänna rättsprinciper som domstolen skall säkerställa iakttagandet av, och att den därvid utgår från medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner samt från uppgifter i de internationella dokument som rör skyddet för de mänskliga rättigheterna och som medlemsstaterna har varit med om att utarbeta eller tillträtt. I detta sammanhang är Europakonventionen av särskild betydelse (se bland annat dom av den 18 juni 1991 i mål C-260/89, ERT, REG 1991, s. I-2925, punkt 41, svensk specialutgåva, volym 11, s. I-209, av den 6 mars 2001 i mål C-274/99 P, Connolly mot kommissionen, REG 2001, s. I-1611, punkt 37, av den 22 oktober 2002 i mål C-94/00, Roquette Frères, REG 2002, s. I-9011, punkt 25, och av den 12 juni 2003 i mål C-112/00, Schmidberger, REG 2003, s. I-5659, punkt 71).

49 Vidare framgår det av fast rättspraxis att domstolen, när nationella bestämmelser omfattas av gemenskapsrättens tillämpningsområde och när förhandsavgörande har begärts, skall tillhandahålla samtliga uppgifter om tolkningen som är nödvändiga för att den nationella domstolen skall kunna avgöra huruvida dessa bestämmelser är förenliga med de grundläggande rättigheter som gemenskapsdomstolarna skall säkerställa iakttagandet av (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 29 maj 1997 i mål C-299/95, Kremzow, REG 1997, s. I-2629, punkt 15).

50 Även om principen om yttrandefrihet uttryckligen har erkänts i artikel 10 i Europakonventionen och är en väsentlig förutsättning för ett demokratiskt samhälle, framgår det av lydelsen av artikel 10.2 i konventionen att denna frihet kan bli föremål för vissa inskränkningar om allmänintresset påkallar det, förutsatt att sådana undantag har stöd i lag, grundas på ett eller flera mål som är legitima enligt nämnda bestämmelse och är nödvändiga i ett demokratiskt samhälle, det vill säga motiverade av tvingande sociala hänsyn, samt bland annat står i proportion till det legitima mål som eftersträvas (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 26 juni 1997 i mål C-368/95, Familiapress, REG 1997, s. I-3689, punkt 26, och av den 11 juli 2002 i mål C-60/00, Carpenter, REG 2002, s. I-6279, punkt 42, samt domen i det ovannämnda målet Schmidberger, punkt 79).

51 Det är ostridigt att de behöriga myndigheternas utrymme för skönsmässig bedömning vid avvägningen mellan ovannämnda syften och yttrandefriheten beror på vilket mål som motiverar begränsningen av denna rättighet och på vilket slags verksamhet som är i fråga. När åtnjutandet av friheten inte bidrar till någon debatt av allmänt intresse och när det dessutom är fråga om ett sammanhang där staterna har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning, skall kontrollen endast avse frågan huruvida ingripandet är rimligt och proportionerligt. Detta gäller när yttrandefriheten används i kommersiellt syfte, i synnerhet på ett så komplicerat och varierande område som reklam (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 23 oktober 2003 i mål C-245/01, RTL Television, REG 2003, s. I-12489, punkt 73, samt Europadomstolens dom av den 20 november 1989 i

målet Markt intern Verlag GmbH och Klaus Beermann, serie A.165, punkt 33, och av den 28 juni 2001 i målet VGT Verein gegen Tierfabriken mot Schweiz, Recueil des arrêts et décisions 2001-VI, punkterna 69 och 70).

52 I förevarande fall finner domstolen med hänsyn till de faktiska och rättsliga omständigheter som föreligger i den situation som har givit upphov till tvisten vid den nationella domstolen samt till medlemsstaternas utrymme för skönsmässig bedömning att en sådan begränsning av rätten att göra reklam som den som föreskrivs i artikel 30 UWG är rimlig och proportionerlig med avseende på de legitima mål som eftersträvas med begränsningen, det vill säga konsumentskydd och lojala handelstransaktioner.

53 Av det anförda följer att den ställda frågan skall besvaras så, att artikel 28 EG inte utgör hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken det är förbjudet att i meddelanden till allmänheten eller i information riktad till en större personkrets om försäljning av varor som härrör från en konkurs, men som inte längre tillhör konkursboet, på något sätt ange att varorna kommer från en konkurs, oavsett om sistnämnda påstående är sant.

Rättegångskostnader

54 De kostnader som har förorsakats den österrikiska och den svenska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

— angående den fråga som genom beslut av den 29 januari 2002 har ställts av Oberster Gerichtshof — följande dom:

Artikel 28 EG utgör inte hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken det är förbjudet att i meddelanden till allmänheten eller i information riktad till en större personkrets om försäljning av varor som härrör från en konkurs, men som inte längre tillhör konkursboet, på något sätt ange att varorna kommer från en konkurs, oavsett om sistnämnda påstående är sant.

Timmermans Rosas von Bahr

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 mars 2004.

R. Grass V. Skouris

Justitiesekreterare Ordförande